

ven kan taale den krævede Hugst, vil det ogsaa være vanskeligt for Brændselsnævnet i Tilfælde af, at Ejeren har gjort Indsigelse, at faa lavet et Oversyn. Jeg vil derfor bestemt fraraade at vedtage noget i den af det ærede Medlem antydede Retning. Jeg tror heller ikke, det vil være rigtigt at gaa ind paa den Betragtning, at der skulde tilføres Lovforslaget en særlig Bestemmelse om, at en Ejer skal kunne forlange hugget mere i sin Skov, end det forstmæssige Syn har krævet. Jeg føler mig overbevist om, at hvis man staar overfor det Tilfælde, at en Ejer stiller Forlangende om at maatte hugge mere, og det forstmæssige Syn skønner, at Skoven uden Skade kan taale det, vil man gaa ind derpaa, saafremt der er Trang dertil. Jeg kan heller ikke gaa ind paa den Betragtning, som det ærede Medlem gjorde gældende med Hensyn til Anvendelsen af Gavntræet. Forholdet er vel nok det, at Bøg, der bliver fældet om Sommeren, kan tabe noget af sin Værdi, men ikke saa meget, som det ærede Medlem synes at forudsætte, hvis man er i Stand til straks at faa Kævlerne skaaret op. For øvrigt vil det vistnok være muligt at afhænde en Del af Gavntræet til Brænde og under saadanne Former, at der maaske kan betales noget mere for det end Maksimalprisen, fordi det har en større Brændselsværdi. Jeg tror ikke, det er paakrævet at sikre Skovejerne, at Staten skal købe Gavntræet til den Pris, som er blevet betalt for tilsvarende Gavntræ sidste Vinter eller paa et andet Tidspunkt. Jeg tror, at som Forholdene er, vil Gavntræet kunne sælges til en Pris, der er rimelig for Skovejerne, saa der er ingen Grund til at give dem yderligere Sikkerhed for, at de kan faa det afhændet.

Jeg vil i øvrigt gøre en Bemærkning til det ærede Medlem fra Mariager (H. P. Hansen), der mente, at det Ændringsforslag, der er stillet under Nr. 16, ikke er fyldestgørende. Jeg har ikke noget imod, at Ændringsforslaget paa ny overvejes i Udvalget, der vil holde Møde nu mellem anden og tredie Behandling; men jeg er ikke sikker paa, at der ikke ved Ændringsforslaget, som det her foreligger, i det store og hele er taget skyldigt Hensyn til de vedkommende Personer. De bliver jo, som allerede bemærket, ligestillede med Personer i hvilken som helst Alder, der udskrives til Militærtjeneste, og det drejer sig egentlig kun om ugifte Personer — gifte Folk, der er bosiddende, mister jo ikke noget som helst

af deres Forsørgelsesret, fordi de er fraværende nogle Maanedre paa Arbejde i en anden Kommune. Og hertil kommer endelig, at man meget vel kan tænke sig det Tilfælde, at det slet ikke vil være nogen Fordel for den vedkommende Person hurtigere at miste den Forsørgelsesret, han har i en Kommune, for at faa Forsørgelsesret i en anden. Men, som sagt, jeg har ikke noget imod, at Ændringsforslaget paa ny overvejes i Udvalget, og hvis dette kan enes om en anden Affattelse, skal jeg gerne give den min Tilslutning.

H. P. Hansen (Randers Amts 1ste Valgkreds): Jeg takker saavel den ærede Ordfører (Hauge) som den højtærede Minister for den Velvillie, hvormed de har lovet at ville tage det af mig rejste Spørgsmaal under fornyet Overvejelse. Jeg vil dog sige til den ærede Ordfører, at ganske vist kan man tænke sig en Person, som hellere vil vedblive at have Forsørgelses- eller Hjemstedsret i en Kommune, som han forlængst er fraflyttet, end erhverve denne Ret i den Kommune, han er flyttet til. Det er der ikke noget som helst i Vejen for at tænke sig, men jeg tror, at det er et ret enestaaende Undtagelsestilfælde. Jeg vil ogsaa erkende, at i og for sig er det af mig rejste Spørgsmaal ikke særlig betydningsfuldt set i Forbindelse med hele denne Sag, men der er ogsaa fra anden Side talt om Ting, som jeg synes var mindst lige saa ubetydelige, om man saa vil, som det af mig fremdragne Tilfælde. Jeg tvivler ikke om, at saavel den højtærede Minister som den ærede Ordfører med meget god Villie har forsøgt at sætte sig ind i den af mig fremsatte Opfattelse, og naar det ikke synes at kunne lykkes os at komme til fuld Enighed om, hvilken Betydning det har for de vedkommende Arbejdere, der udkommanderes, at erhverve Forsørgelsesret i den Kommune, fra hvilken de udkommanderes, men jeg anser det for mere betydningsfuldt end de to Herrer, er det vistnok, fordi jeg rent praktisk har haft mere med Forsørgelsesvæsenet at gøre end de. Jeg kender i Virkeligheden mange Tilfælde, hvor det er meget magtpaaliggende for Folk at fortsætte med Erhvervelsen af Forsørgelsesret. Den højtærede Minister sagde, at den Mand, som udkommanderes, beholder Erhvervelsen af Forsørgelsesretten paa begge Sider af det Tidsrum, hvori han er fraværende. Ja, det er fuldstæn-